

LES FORMIGUES

No sabem quins noms tenien. No sabem si eren alts, baixos, prims o grassos...Si tenien fills. Ni tan sols sabem que sentien al volar. El que sí sabem és que a les 15:40 d'una tarda avui fa 81 anys van bombardejar la nostra ciutat, matant 48 nens del Liceu Escolar.

Fos fruit del destí o no, el cert és que en un no-res van quedar segades les vides d'aquells que una societat més ha de protegir, aquells qui són el seu futur: els nens. I no només això. Profanant un edifici que hauria de ser sagrat a ulls de tothom: una escola. El lloc on se'ns obra la ment i se'ns dona les eines per a créixer com a persones; el lloc que – com una capsula- conté tots aquells valors que fan que l'Home deixi de ser un simple animal per convertir-se en un ésser ple d'Humanitat.

En temps de guerra, les vides humanes semblen perdre la seva importància. I jo em pregunto què devien sentir els pilots veient les bombes- les seves bombes- caure sobre les persones diminutes que es movien pel mercat. Segur que des de dalt, des del cel, només es veien com formigues, unes formigues tan petites, tan insignificants que podien ser fàcilment esclafades en un instant.

A l'escola se'ns ensenya la Història i el passat que mai s'hauria de repetir, Són molts els errors comesos. Massa guerres, massa vides perdudes, massa pares enterrant els seus fills, massa dates que recordar, massa tombes que visitar i massa ferides per tancar.

Que cap més dit torni a esclafar una formiga.